

I 1858 blev en Maltafgift indført, dels af fiskale Hensyn, dels for derved at lænne den Overhånd tagende Øldrik. Den var i Begyndelsen 4,5 Øre (6,5 Centime) af hvert Kilog. maltet Byg, blev i 1860 forhøjet til 9 Øre (12,5 Centime) og i 1871 til dens nærværende Høide 11,5 Øre (15,5 Centime) af hvert Kilogram maltet Byg.

Brændevinsbrænden var under Foreningen med Danmark forbudt i Norge, og i Byerne indskrænket til nogle få og mindre ældre Brænderier medens efter Året 1807 ingen nye tillodes oprettede. Indførsel af Kornbrændevin fra andre Lænde end Danmark var forbudt. Indførsel af Dræbrændevin var ubetydelig. Forbruget af Brændevin ansloges i de sidste År før 1814 i Gjennemsnit årlig til 6 Millioner Liter Brændevin af almindelig Styrke (46 1/2 pCt. Alkohol) eller 6,5 Liter årlig pr. Individ af den samlede Befolkning.

I 1816, kort efter Adskillelsen fra Danmark, blev Brændevinsbrænden givet fri, dog således, at der på Landet kun skulde brændes af hjemavlet Korn og Poteter, hvilken Indskrænkning dog ikke blev strengt overholdt. I Byerne blev det tilladt at oprette nye Brænderier. Forbudet mod Indførsel af Kornbrændevin blev opretholdt og nu også gjældende mod Danmark. Samtidig blev som tilsvarende den Fordel, man antog Landbruget vilde have af Friheden til at brænde Brændevin, en særegen Brændevinsafgift pålagt Jørgodset, og dette således, at den måtte erlægges enten Friheden til Brænding benyttedes eller ei. Brændevinsbrænden af Korn og fornemlig af Poteter tillag nu i det sydlige Norge med en rivende Fart, som oftest i meget små Brænderier, for en større Del med ganske små Kjedler og på en hoist ufuldkommen Måde. I 1827 blev en Særskat pålagt Kjedlerne og denne beregnet efter Kjedlens Indhold og den Tid, hvori den brugtes, idet som Minimum for Kjedlens Indhold, hvorefter Skatten beregnedes, fastsattes 193 Liter for Byerne og 57 Liter for Landdistrikterne; på Landet måtte ingen benytte mere end en Kjedel. Det på Landet producerede Brændevin var dårligt og urensat, herved uskikket til Handelsvare og det forbrugtes som Følge heraf som oftest på Produktionsstødet. Brændingen blev således for en større Del en Husindustri til eget Forbrug. I Byerne drevs Brændingen med noget mere Kyndighed, men om Export til Udlandet kunde der dog ikke være Tale, såmeget mindre som der på den Tid i de fleste europæiske Lænde, hvor Kornbrændevin benyttedes, bestod liguende Forbud mod Ind-